

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיֵּצֵא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ה' - חֲלָק י"ט

קוֹנְטֵרְס 139

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

אתו ואתכנשו

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים להוקיר לידיה, להעניק מתנה לבר מצוה, לשמח ביום ההולדת, וכדומה?
בקניית הסט "תיקוני זוהר" ו"אור הזוהר", ב- 5 ₪ בלבד לספר, תוכלו לזכות בזה ובבא, גם
מתנה יפה וגם חלק לעולם הבא.

יצא לאור בע"ה סט זוהר היומי 6 כרכים בכריכה קשה [המחיר 120 ש"ח]
במחיר מסובסד 77 ₪ ל1300 למתקשרים ראשונים

כל הרוצה לקנות סטוקים לחלוקה או למכירה נא להתקשר:

054-8436784 או אצל חנות מלכות דוד

רח' השומר 74

צלצלו מהר לפני שייגמר, גם לאחר הדפסה
של 26,000 עותקים המלאי אוזל, הזדרזו!

כמו כן כל הרוצה לתרום להדפסות הבאות נא להתקשר לטלפון הנ"ל.

סיפורים מן המערכת:

חיתנתי את ביתי בשעט"מ כאן בישראל, לרגל השמחה הגיעו כל ידידי ומכרי מארה"ב אנגליה, וכן משפחת המחותנים מחו"ל, כולם נקבצו ובאו להשתתף בשמחה, על כן ראיתי לנכון לזכות לזכות את כולם בסט "אור הזוהר ותיקוני זוהר" עם הקדשה מיוחדת לכבוד החתונה. המתנה השאירה חותם מיוחד על קהל המשתתפים, והופצה כמוזבן לארה"ב אנגליה ועוד ועוד. תזכו למצוות!

. התפללתי הרבה עד שזכיתי ב"ה לבן, רצייתי בכל מאודי לעשות משהו למען יגדל לתורה לחופה ולמעש"ט, וכשקראתי בעלונכם על הכח הרב הטמון בלימוד הזוהר הקדוש, החלטתי לחלק בכרית את ה"תיקוני זוהר" לכל המזומנים, ודאי כשילמדו בספר ישפיע על בני לגדול כאוות נפשי, לתורה לחופה ולמעשים טובים בעז"ה.

בחודש שעבר הגיע יום השנה לבני היקר, שנקטף בדמי ימינו מן המחלה הידועה רח"ל, ידעתי שלכאוב ולהצטער לא כך דרכו של יהודי, כעת הזמן לפעול לעילוי נשמתו. לאחר שעיינתי במאמר שהבאתם מ"כסא מלך" והבן איש חי זצ"ל על גודל השעה של לימוד הזוהר, ששעת לימוד בשבת שווה ללימוד 1000 שנות נגלה, ידעתי גם ידעתי מה מוטל עלי לעשות. מיד הזמנתי 100 ספרי "תיקוני זוהר ואור הזוהר" וחלקתי אותם לכל קרובי משפחתי ולכל חברי, שכל אחד ילמד 2 דקות ביום לעילוי נשמת בני. אין לנו מושג מה קורה בשמים בשעת הלימוד. אבל בטוחני, שנשמתו תתעלה ותעלה מעלה מעלה בדרגות הנעלות והנשגבות, עד שנוכה שיקומו וירננו שוכני עפר בביאת משיח צדקינו בב"א.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

יהודי קר!

הגיע הזמן להתחיל בקביעת עתים לעסוק בפנימיות התורה, ואין לדחות אפילו ביום אחד.

טו. כבנו מן החזון איש וצ"ל הורה לשואליו ללמוד וזהו דקספר מוסה ואף למד בעצמו עם בן אהותו. הגאון רבי שמואל גריינמן זצ"ל ובספר בעשה איש, (עבודת של מן הגאון מקדוש החזון איש זצ"ל): ש'אמר: לישון הורה הקדוש מעורר יותר מקל מאמרי חז"ל.

יז. אין אדם יכול לבוא למשהו השגה בגדלות הבורא מקל למודי התורה כמו מחקמת הפקלה (סוד וטלש בעבודת שער י' פק"ג).

יח. לפיכך הפקלה הוא ש'ינדע לאדם גדלתו ורקמותו של יוצרו ובוראנו יתברך שכמו יתעלה, ואין אדם יכול לבוא אל קצת השגת גדלתו ורקמותו יתברך שמו מקל למודת כמו מלמוני חקמת הפקלה, כיהודי מלמוד ספר הוזהר הקדוש והתקונים. חקמת אדם תאר פניו מרובי העולמות העליונים הקדושים לאין קץ וסוף ומגדלות, גם בקראתו בשאר ספרי המקבלים, אחי ובענין אם כל כך גדולה לשמו שיאו ומגדלות ונפשה תפוך חילא דהאי אילנא כהרבי של למוד ספר הוזהר הקדוש, וטלש פארן גועו לשלוח רגוצים חפשי מן הגלות תמה האין לא תלכת לב האדם להאיר און לשמע בלמודים לקבע שיעור קבוע בכל יום ובנה הקדוש וטלש ומקונים וטלש ספרי המקבלים כו' (סוד וטלש בעבודת שער הששי, שער הניצור).

יט. שמע בקולי איצטגן ויהי אליכם עמך אל ממנע בשביל הפחד לרגס בעסק החקמה כי מה נפש יחוקק אשר אמה בעולם אם חסד ושלום איך כן חקמה ומנע און חייב חיים (פעל חקמת צבי ברבי ספר התקונים שלו אות י' עד).

המשנה והתלמוד בקלי ולא יתן חלק מן אל סודות התורה וקתריה כי חבי זה דוקה לנוח הולשב בחשך בלתי נשמת אדם (שם) - שלא נברא האדם אלא כדי שילמד חקמת הפקלה (שם) ו. אם וזהו ללמוד ולקטון פרוש מאמר אחר עשה בו תפון למעלה בעשה אמת מה שלא עשה בלמוד הפשט שגה תמימה עד כאן לשונו. (מקדש סוף תפון מ"ו).

ח. יש עקר כל עינוו באלוקות כל ימי חיוו ואולם אין צורך שילמד כל הש"ס תחלה ואח"כ יתחיל בהקפ"ים ואח"כ המדקדקים ואח"כ (שם) וכו' (מאמר דרך חקמה להכפ"ס).

ט. כל זמן שאינו מכין הסוד אפילו הפשט אינו נהנה בידו. מי שהיה יכול להשיג סודות התורה, הוא לא השתדל להשיגו נידון בדינים קשים בחקמי לילדו, (אכן שלמה לג"א).

י. והרב מנחם מענדל מישקלוב כתב (פארש הק"א על מילי ב"ט), שישמע מהג"א פקח פעמים, בפאשר מוכן בסוד: והנה לו הכל אצלו על בוריו כל הפרד"ס, אכל כל זמן שלא יבין הסוד, אפילו הפשט אינו ברור בידו, כמו שכתוב בורה הקדוש משפטים. ועד כאן לשונו.

יא. ונעו מה שכתב מוריני הכב אברהם איוואי וז"ע בהקדמתו לספר אור התקפה (פדה הראשון מור ו) וזה לשונו: ומצאתי רגוב כי מה שגנדר למעלה שלא יתעסקו בחקמת האמת בגלוי, הנה לזמן קצוב עד תשלום שנת ה' (אליהם) ו' ומשם ואילן: קרא דרא בתיאה והתרה הגורג והרשוות

תנויה להתעסק בספר הוזהר. וכל עתד לבוא מלך המשיח, ולא בזכות אהר, אין ראוי להתרשל, ומי שחננו האל ונע מצא והשתדל וזהו להשיג חלק חקמת המשג בעולם הוזהר, וזה לשמע בעולם הוזהר קצת ממוטעג העולם הא.

יד. אור חקמה (הסכ איוואי) כתב: שכן אמר רבי שמעון בן יוחאי בעצמו, שבערים קשנים ילמודו משם השם עזן שם.

טו. וזה אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלון ז"ע משם רבו חקפון חיים ז"ע, ששל למוד ספר הוזהר אין שום הגבלה כי רבו מדרש, ונתה חקפון חיים מעורר לגבלם שילמדו כל שבת את הוזהר כפי אותה פרשת לבחורים. (ר' יוסף ש' שלמה מפוזין, חקפון בני יוסף).

א. מחפש עצה לעבור את התלבי הגאולה פנחמים ובחפדים הפתרון הוא רק על ידי לימוד הוזהר הקדוש, כפפכש ברבדי הוזהר (הנא מתימא בורה פלשת נשא, ח"ד פ"ד), ויגון צעתידין וישאל למשע מאילנא דמני, דאיהו האי ספר הוזהר ויקפון ביה מן גלותא פנחמי. לשוב לדעת למי שחשוב שלדאחר ביאת המשיח ילמד בספר הוזהר קאה מה שכתוב (וזה חיש שיר השירים דה עמוד ד'): בא וראה קל מ' שהולך לעולם הוזהר בלי ידיעה, אפלו ישו מעשים טובים רבים, מוציאין אותו מקל השערים שבעולם הוזהר.

ב. דע דך כי אי אקשר להניצל מן חקמת נוג ויגון דך על ידי ספר הוזהר אם מן חבי הוא כגדר פקח קש ללמוד וזה הקדוש, ואילו שילומים וז"ע לא די בזה שיהם עצמם יגלו, אלא גם יצילו חלק גדול מכל וישאל קבנואר חקמך לאפקחם (מפון ראשון כ"ד).

ג. על מן גביא פון חקמת שפמקצת מן הכתוב על תשובות לימוד הוזהר (לשטמ ספרי אור הוזהר) ככותב הקריאה והלמוד בספר הוזהר הקדוש מקצת לנו שוננה ונגאל פנחמים לא צרות ויסורים) חקמך איוואי. דבר זה מביא בספר הוזהר הקדוש עצמו. מפי קדשו של משה נגלה עליו השלום "הנני מתימא", אשר הנה נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו כמעמד מלאה היה ונגלה להם סתרי תורה משיכה של מעלה.

ד. וכן אמר משה כבנו ע"ה לרשב"י ז"ע בבית הקדוש פלשת נשא, "בתיא חבורא דיקך דאיהו ספר הוזהר ויקפון ביה מן גלותא פנחמי". באור הדברים: ככותב החבור שלק ספר הוזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות פנחמים לא צרות ויסורים וכל עשר חקלי משיחין ואף משפטים חקמיו לך! בספר תפוני הוזהר מביא ש'שעשה שאלתו הנביא וכו' לטוב נגלה לרבי שמעון פר יוחאי והלכתא פריש'א שעמוו ולמד עמקם סתרי תורה בענין תפוני נשמות, וצאה פת קול משמים ואמרה להם: "פקח רב פדו חקשתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כן הוסיפה ואמרה בנבואה כו' הלשונו: "וכפה בני נשא לתתא ותפריסו מתיא חבורא דיקך דר' ונגלו לתתא פדה חקראת פסא וימינא, וגינינא, וקראתם דרוו פאכרין". סוף הדברים: פקח בני אדם למשה ותפניסו מנה החבור שלק פאשר ונגלה למשה בדרו האחרון פסא חקמיו, ובזכותו יתקום חקמיו וקראתם דרוו פאכרין". חקמיו על הגולה השלמה.

ו. עסק המשנה כפי פשטיה, אין ספק שהם לבושין וקריפין חיצונים בתכלית אצל סודות התורה (מקומות מוריני הכב חיים וסאל וכו' וזו עליו און על שער התקדמות). - גדלותו עוקב חקמת

Advertisement for 'Maf'el HaZohar' featuring a menorah and text: 'מפעל הזהר העולמי', 'הקפצות ספרי הוזהר, תרומות להקמת פעילות הארגון או להצבת יקריבים, לתפואה, לישיעה והתקדחה', 'מפעל הוזהר העולמי', 'רדוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש', 'טל: 02-995-1300 - פקס: 054-843-6784'.

וְיָרָא עוֹד אֶלֶּא פִתְחָא מִשְׁפָּנָא דְלֵאָה (לְבַר),
נִפְקַת לְבַר, וְעִיִּילַת לִיה לִיעֵקֵב בְּפִתְחָא
דְלְבַר, עַד לֹא יִיעוּל לְמִשְׁפָּנָא דְרַחֵל. מָאִי
טַעֲמָא, בְּגִין דְלֵא תִימָא מְלָה קָמִי דְרַחֵל, וְלֹא
תַחֲצִיף קָמִי אַחְתָּהָא. וְלֹא עוֹד, אֶלֶּא אֲמָרָה
לֵאָה, אִי יִיעוּל יַעֲקֹב בְּמִשְׁפָּנָא דְרַחֵל, לֹאֻ
דִּין הוּא לְאַפְקִיָה מִתְּמָן, בְּגִין כֶּף אַקְדִּימַת
לִיה לְבַר.

וְיָרָא עוֹד, אֶלֶּא פִתְחָא שְׁל מִשְׁפָּן
לֵאָה [לחין] יִצְאָה הַחוּצָה,
וְהַכְּנִיסָה אֶת יַעֲקֹב בְּפִתְחָא
שִׁבְחוּץ טָרַם שִׁיכְנַס לְמִשְׁפָּן
רַחֵל. מָה הַטַּעַם? כִּדִּי שְׁלֵא
תֵאמֵר דְּבַר לְפָנֵי רַחֵל, וְלֹא
תַתְּחַצֵּף לְפָנֵי אַחוּתָהּ. וְלֹא עוֹד,
אֶלֶּא אֲמָרָה לֵאָה, אִם יִכְנַס יַעֲקֹב
לְמִשְׁפָּן רַחֵל, אֵינֻ דִּין לְהוֹצִיאֻ
מִשָּׁם, מִשּׁוּם כֶּף הַקְּדִימָה לוֹ
בַּחוּץ.

וְכָרְ הַאי לְמָה, אֶלֶּא לֵאָה רוּחָא דְקוּדְשָׁא
אַתְעֲרַת בֵּהּ, וְיִדְעַת דְכָל הַנִּי שְׁבִטִין
עֲלֵאִין, כְּלָהוּ קְדִישִׁין, יִפְקוּן מִנְּהָ, וְדַחַקַת
שְׁעָתָא, בְּחִיבוּתָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וּבְגִין
כֶּף הִיא קְרֵאת לֹון שְׁמָהּ, בְּרִזָּא דְחַכְמָתָא.
רְבִי חֵיטָא וְרַבִּי יוֹסִי, הוּוּ אֲזִלִּי בְּאוּרְחָא,
אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֵיטָא, בְּכָל זְמָנָא
דְּאֲזִלִּינָן בְּאוּרְחָא, וְלַעֲיִנָן בְּאוּרִייתָא,
קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא מְרַחֵשׁ לָן נְסִין, וְהַשְׁתָּא
אוּרְחָא דָּא אַרְיף לָן, נִתְעַסַּק בְּאוּרִייתָא,
וְקְדָשָׁא בְּרִיף הוּא יִזְדוּוג בְּהָדָן.

וְכָרְ זֶה לְמָה? אֶלֶּא שְׁרוּחַ הַקְּדוֹשׁ
הַתְּעוֹרָרָה בְּלֵאָה, וְיִדְעָה שְׁכָל
הַשְּׁבִטִים הַעֲלִיּוֹנִים הַלְלוּ, כְּלָם
קְדוּשִׁים, יִצְאוּ מִמֶּנָּה, וְדַחַקַת
הַשְּׁעָה בְּחִיבוּתָא לְקוּדְשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, וּמִשּׁוּם כֶּף קְרֵאתָ לְהֵם
שְׁמוֹת בְּסוּד הַחֲכָמָה.

פְּתַח רַבִּי חֵיטָא וְאָמַר, (שְׁמוֹת י"ב) בְּרֵאשׁוֹן
בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בְּעֵרֵב
תֹּאכְלוּ מִצוֹת, וּכְתִיב, (דְּבָרִים טז) שְׁבַעַת יָמִים
תֹּאכְל עֲלִיו מִצוֹת לְחֵם עֲנִי, לְחֵם עֲנִי כְתִיב,
הַאי מְלָה אֲתַעֲרוּ בֵּה חֲבֵרִיאַ. אֲבָל תָּא חֲזִי,
כִּד הוּוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם, הוּוּ בְּרִשׁוּתָא אַתְרָא.
כִּד בָּעָא קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לְקַרְבָּא לֹון לְגַבִּיָה,
יִהֵב לֹון אֲתַר דְלְחֵם עֲנִי. לְחֵם עֲנִי, מָאן עֲנִי.
דָּא דוּד מְלָפָא, דְכְתִיב בֵּיה (תְּהִלִּים מו) כִּי עֲנִי
וְאֲבִיוֹן אֲנִי.

רְבִי חֵיטָא וְרַבִּי יוֹסִי הִיוּ הוֹלְכִים
בְּדַרְפָּה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֵיטָא,
בְּכָל פַּעַם [שאנן] הוֹלְכִים בְּדַרְפָּה
וְעוֹסְקִים בַּתוֹרָה, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא מְרַחֵשׁ לָנוּ נְסִים, וְכַעַת
הַדַּרְפָּה הַזֹּאת אֲרַכָּה לָנוּ, נִתְעַסַּק
בַּתוֹרָה, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
יִתְחַבֵּר עִמָּנוּ.

פְּתַח רַבִּי חֵיטָא וְאָמַר, (שְׁמוֹת י"ב)
בְּרֵאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ
בְּעֵרֵב תֹּאכְלוּ מִצַּת, וּכְתוּב (דְּבָרִים
טז) שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכְל עֲלִיו מִצוֹת
לְחֵם עֲנִי. לְחֵם עֲנִי כְתוּב. בְּדַבְּרֵי
הַזֶּה הַתְּעוֹרָרוּ בּוּ הַחֲבֵרִיִּים. אֲבָל
בֵּא רֵאָה, כִּשְׁהִיוּ יִשְׂרָאֵל
בְּמִצְרַיִם, הִיוּ בְּרִשׁוּתָא אַתְרָת.
כִּשְׁרָצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַרְב
אוֹתָם אֲלִיו, נָתַן לְהֵם מְקוּם שְׁל
לְחֵם עֲנִי, לְחֵם עֲנִי. מִי הָעֲנִי? זֶה
דוּד הַמְּלָךְ, שְׁכַתוּב בּוּ (תְּהִלִּים טז)
כִּי עֲנִי וְאֲבִיוֹן אֲנִי.

וְהַאי לְחֵם עֲנִי אֲקָרִי מִצָּה, נוֹקְבָא בְּלָא
דְכוּרָא, מִסְפָּנָתָא הוּוּ, אַתְקִרְיָבוּ לְגַבִּי
מִצָּה בְּקַדְמִיתָא, כִּינּוּן דְקִרְיָבוּ לֹון יִתִּיר, עִיִּיל
לֹון קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא בְּדַרְגִּין אַתְרֵינִין,

וְלְחֵם עֲנִי הַזֶּה נִקְרָא מִצָּה, נִקְבָּה
כִּלִּי זָכַר הִיא עֲנִי. הַתְּקַרְבּוּ לְמִצָּה
בְּהַתְּחַלָּה. כִּינּוּן שְׁקִרְבּוּ אוֹתָם
יוֹתֵר, הַכְּנִיס אוֹתָם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא בְּדַרְגוֹת אַתְרוֹת, וְהַתְּחַבֵּר

ואתחבר דכנרא בנוקבא. וכדין, מצה פד
אתחברת בדכנרא אקרי מצוה בתוספת וא"ו,
הָדָא הוא דכתיב, (דברים ל) **כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת.**

בגינו כן, מצה בקדמיתא, ולבתר מצוה.
עד דהוה אזלי, שמענו חד קלא דאמר,
טופסרא דקטנון, עקימן באורחא, סטו
לעילא, לא תחתון בקוסטרא דקטרא
דלתתא. אמר רבי יוסי, שמע מינה, דקדשא
בריה הוא בעי לנטרא אורחין. סליקו לעילא,
ועאלו בחד טורא, בין טנרין תקיפין, אמרו,
הואיל וקדשא בריה הוא בעא באורחא דא,
מלה נחמי או ניסא (תרחיש) אתרחיש לן.

אזלי, יתבי גבי בקיעי דטנרא. סליק לון חד
בר נש, תווהו, אמר רבי יוסי מאן
אנת. אמר מאנשי ארקא אנא, אמר ליה,
ותמן אית בני נשא, אמר אין, וזרעין וחצדין,
מנייהו בחיזו אתרא משניין מנאי, וסליקנא
גבייכו, למנדע מנייכו, מה שמייה דארעא
דאתון בה.

אמר ליה, ארץ, בגין דהכא ארץ החיים
שריא, דכתיב, (איוב כח) **אַרְץ מְמִנָה יֵצֵא**
לְחֵם, מֵהָאֵי יֵצֵא לְחֵם, בְּשֶׁאֵר אַרְעָא לֹא יֵצֵא
לְחֵם, וְאֵי נִפְיָק, לְאוּ מִשְׁבַּעַת הַמִּינִין. אֲדַהְכִּי
עָאֵל לְאַתְרֵיהּ. תְּוֹוְהוּ, אָמְרוּ וַדַּאי קְדָשָׁא
בְּרִיָּהּ הוּא בְּעֵי לְאַתְעָרָא לָן בְּמִלָּה.

אמר רבי חייא, ודאי על האי קרא דאמרת,
דכירנא דאוליפנא מסבאי, חד מלה
עלאה. בפסח, דיהב לון קדשא בריה הוא
לישראל לחם דא, מארעא דחיי, ולבתר לחם
מן השמים, לחם דא, והא אוקימנא מלה.

הוה הוה אמר, דבר (דף קנו ע"ב) נש, פד נפיק
להאי עלמא, לא ידע מידי, עד דאטעים
לעולם הנה, לא ידע דבר עד שטועם לחם. פיון שאוכל

זכר עם נקבה. ואז, כשמצה
מתחברת בזכר, נקרא מצוה,
בתוספת וא"ו. והוה שכתוב (דברים
ל) **כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת.** משום כן
מצה בראשונה, ואחר כך מצוה.
בעודם הולכים שמעו קול אחד
שאומר: גודד של רוצחים
אורכים בדרך, סטו למעלה, אל
תדרו לטייה חסרת הגג
שלמטה. אמר רבי יוסי, מזה
נשמע שהקדוש ברוך הוא רוצה
לשמר את דרכינו. עלו למעלה
ונכנסו להר אחד, בין סלעים
חזקים. אמרו, הואיל והקדוש
ברוך הוא רצה בדרך הוה, נראה
דבר, או יתרחש לנו נס.

הרבו. ישבו על בקיעי הסלע.
עלה להם איש אחד. תמהו. אמר
רבי יוסי, מי אתה? אמר, אני
מאנשי ארקא. אמר לו, ושם יש
בני אדם? אמר, כן, וזרעים
וקוצרים, מהם במראה אחר
משנים ממני, ועליתי אליכם
להפיר מכם, מה שמה של הארץ
שאתם בה?

אמר לו, ארץ, משום שכאן
שורה ארץ החיים, שכתוב (איוב
כח) **אַרְץ מְמִנָה יֵצֵא לְחֵם.** מהו
יצא לחם? בשאר הארץ לא יצא
לחם, ואם יוצא, לא משבעת
המינים. בינתיים נכנס למקומו.
תמהו. אמרו, ודאי הקדוש ברוך
הוא רוצה לעורר אותנו באיזה
דבר.

אמר רבי חייא, ודאי על הפסוק
הנה שאמרת, זכרתי שלמדתי
מסבי דבר אחד עליון בפסח,
שנמן להם הקדוש ברוך הוא
לישראל הלחם הנה מארץ
החיים, ואחר כך לחם מן
השמים, הלחם הנה, והנה בארנו
את הדבר.

עוד היה אומר, שאדם, כשיוצא
לחם, מתעורר לדעת ולהפיר. כן

כשיצאו ישראל ממצרים, לא היו יודעים דבר, עד שהטעים להם הקדוש ברוך הוא לחם מן הארץ הזו, שכתוב ארץ ממנה יצא לחם, ואז נכנסו ישראל לדעת ולהפיר את הקדוש ברוך הוא. ומינוק לא יודע ולא מפיר עד שטועם לחם של העולם הזה.

ישראל לא ידעו ולא הפירו בדברים שלמעלה עד שאכלו לחם עליון, ואז ידעו והפירו את אותו מקום, ורצה הקדוש ברוך הוא שישראל ידעו יותר באותו מקום שראוי לארץ הזו, ולא יכלו, עד שטעמו לחם מאותו המקום, ומי הוא? שמים, שכתוב (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, ואז ידעו והסתכלו לאותו מקום. ועד שאכלו לחם מאותו מקום, [ועד שלא אכלו לחם באלו המקומות] לא ידעו דבר ולא הפירו.

בא רבי יוסי ונשקו. אמר, ודאי על זה העיר אותם הקדוש ברוך הוא בזה, ועל כן הראשית של ישראל לדעת היה הלחם. קמו והלכו. בעודם הולכים ראו שני פרות, אחד זכר ואחד נקבה. אמר רבי יוסי, אין לנו דבר בעולם שאינו זכר ונקבה, וכל מה שבארץ - כך גם בים.

פתח רבי יוסי ואמר, ויבא יעקב מן השדה בערב ותצא לאה לקראתו וגו'. ותצא לאה לקראתו, מיזין ידעה? הרי אמרו שגעה החמור, ולאה ידעה ויצאה אליו, וגרם לו שיצא ממנה יששכר. זהו שכתוב יששכר חמור גרם, אל תקרי גרם אלא גרם, שהחמור גרם לו. אמרה לאה: ודאי ידעתי שאם יפגס יעקב למשכן רחל, אין

נהמא. פיון דאכיל נהמא, אתער למנדע ולאשתמודעא. כך פד נפקו ישראל ממצרים, לא הוו ידעי מדי, עד דאטעיים לון קדשא בריה הוא לחם מהאי ארץ, דכתיב ארץ ממנה יצא לחם, וכדין עאלו ישראל, למנדע ולאשתמודעא ליה לקדשא בריה הוא. וינוקא לא ידע, ולא אשתמודעא, עד דטעיים נהמא דהאי עלמא.

ישראל לא ידעו, ולא אשתמודעו במלין דלעילא, עד דאכלו לחם עלאה, וכדין ידעו ואשתמודעו בההוא אתר ובעא קדשא בריה הוא דינדעון ישראל יתיר, בההוא אתר דאתחזי להאי ארץ. ולא יכילו, עד דטעמו לחם, מההוא אתר, ומאן איהו, שמים. דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, וכדין ידעו ואסתכלו בההוא אתר, ועד דאכלו לחם מההוא אתר, (ס"א ועד דלא אכלו לחם מאלין אתרי) לא ידעו מידי ולא אשתמודעו.

אתא רבי יוסי ונשקיה. אמר, ודאי על דא אתער לון קדשא בריה הוא בהאי, ועל דא שירותא דישראל למנדע, לחם הוה. קמו ואזלו, עד דהוו אזלו, חמו תרי דרמוסקין, חד דכר וחד נוקבא. אמר רבי יוסי, לית לן מלה בעלמא, דלא הוי דכר ונוקבא, וכל מה די בארעא, הכי נמי בימא.

פתח רבי יוסי ואמר, (בראשית ל) ויבא יעקב מן השדה בערב ותצא לאה לקראתו וגו', ותצא לאה לקראתו, מנא ידעת. הא אמרו דגעא חמרא, ולאה ידעת, ונפקת ליה, וגרים ליה דנפק מנה יששכר. הדיא

הוא דכתיב יששכר חמור גרם, אל תקרי גרם, אלא גרם דחמרא גרמא ליה. אמרת לאה, ודאי ידענא דאי ייעול יעקב במשפנא דרחל, לית לי

לי להוציא אותו, אלא אַחַפָּה לוּ כַּאֲפָקָא ליה, אַלְא אורִיף ליה הַכָּא, וַיִּיעוּל בְּמִשְׁכְּנֵי.

כִּי שָׁכַר שְׁכָרְתִּיף בְּדוּדָאֵי בְּנֵי, (בראשית ל) מָזַי בְּדוּדָאֵי בְּנֵי, בְּגִין דְּנִיחָא לִיה לִיעֻקֵּב עַל דָּא, דְּאֵלִין מְסִיעֵין לְאוּלְדָּא. וַיִּעֻקֵּב הוּהָ יָדַע, דְּמִלָּה לֹא קִיַּמָּא בְּדוּדָאִים, אַלְא לְעִילָא.

כִּי שָׁכַר שְׁכָרְתִּיף בְּדוּדָאֵי בְּנֵי, מַה זֶה בְּדוּדָאֵי בְּנֵי? מִשּׁוּם שְׁנוּחַ לִיעֻקֵּב עַל זֶה, שְׂאֵלוּ מְסִיעִים לְהוּלִיד. וַיִּעֻקֵּב הִיָּה יוֹדַע שְׁהַדְּבָר לֹא עוֹמֵד בְּדוּדָאִים, אַלְא לְמַעְלָה. פְּתַח וְאָמַר, מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבֵּית אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה הִלְלוּיָהּ. אָמַר רַבִּי חֲזִיא, רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אוֹמְרָת: מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבֵּית - זֶה רַחֵל. אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה - זֶה לָאָה. מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבֵּית - זֶה הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן. אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה [הִלְלוּיָהּ] - זֶה הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן. מִשּׁוּם כִּף הִלְלוּיָהּ.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קיג) מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבֵּית אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה הִלְלוּיָהּ. אָמַר רַבִּי חֲזִיא רוּחָא דְקוּדְשָׁא קְאָמַר, מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבֵּית, דָּא רַחֵל. אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה, דָּא לָאָה. מוֹשִׁיבֵי עֲקֶרֶת הַבֵּית, דָּא עַלְמָא תַּתָּאָה. אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה (תְּלִיּוּת), דָּא עַלְמָא עַלְאָה, בְּגִינֵי כִף הִלְלוּיָהּ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל הַשְּׂבָטִים הִלְלוּ הֵם תַּקוּנִים שְׁלֵמִים, וְכָלֵם כְּמוֹ שְׁלֵמְעֵלָה. בַּא רָאָה, כִּי שָׁכַר שְׁכָרְתִּיף - לְקַחַת מִמֶּנּוּ הַגּוֹף, וּמִי הוּא? תוֹרָה. שָׁכַר שְׁכָרְתִּיף - לָךְ, לְגוֹפֶךָ מִמֶּשׁ. שָׁכַר שְׁכָרְתִּיף - לְהוּלִיד אֶת דְּמוּתֶךָ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל אֵלִין שְׂבָטִין, תַּקוּנִין דְּלַתְתָּא אֵינוּן, וְכִלְהוּ כְּגוּוּנָא דְלַעִילָא. תָּא חֲזִי, כִּי שָׁכַר שְׁכָרְתִּיף, לְנִסְבָּא מְגִיָּה גּוֹפָא וּמֵאֵן אִיהוּ תוֹרָה. שָׁכַר שְׁכָרְתִּיף, לָךְ, לְגוֹפֶךָ מִמֶּשׁ. שָׁכַר (דף קנח ע"א) שְׁכָרְתִּיף, לְאוּלְדָּא דְיוֹקְנָךְ.

כַּבָּאן מִי שְׁעוּסָק בְּתוֹרָה, יוֹרֵשׁ אֶת הָעוֹלָם הַכָּא וְיוֹרֵשׁ אֶת נַחֲלַת יַעֲקֹב. יוֹרֵשׁ הָעוֹלָם הַכָּא, שְׂכָתוּב יִשְׁשָׁכָר, יֵשׁ שָׁכָר, (ירמיה לא) כִּי יֵשׁ שָׁכָר לְפַעֲלֶתְךָ, וְכָתוּב (משלי ח) לְהִנְחִיל אֶהְבִּי יֵשׁ וְאַצְרִיתֵהֶם אֲמַלָּא.

מֵאֵן דְּלַעִי בְּאוּרִיָּתָא, אַחְסִין עַלְמָא דְאִתִּי וְאַחְסִין אַחְסִנְתָּא דִיעֻקֵּב. אַחְסִין עַלְמָא דְאִתִּי, דְכָתִיב יִשְׁשָׁכָר יֵשׁ שָׁכָר, (ירמיה לא) כִּי יֵשׁ שָׁכָר לְפַעֲלֶתְךָ. וְכָתִיב, (משלי ח) לְהִנְחִיל אֶהְבִּי יֵשׁ וְאַצְרִיתֵהֶם אֲמַלָּא.

כִּי יִלְדְתִי לוֹ שֵׁשָׁה בְּנִים. אָמַר רַבִּי חֲזִיקִיָּה, אֵלִין עִילָא וְתַתָּא וְאַרְבַּע סְטָרִין דְעַלְמָא. וּמֵאֵן דְּאָרִיף בְּאַחַד, בְּעִי לִיה לְאִמְלָכָא לְקַדְשָׁא בְרִיף הוּא לְעִילָא וְתַתָּא, וְלְאַרְבַּע סְטָרִין דְעַלְמָא, וְהֵינּוּ אַחַד.

כִּי יִלְדְתִי לוֹ שֵׁשָׁה בְּנִים. (בראשית ל) אָמַר רַבִּי חֲזִיקִיָּה, אֵלִין עִילָא וְתַתָּא וְאַרְבַּע סְטָרִין דְעַלְמָא. וּמֵאֵן דְּאָרִיף בְּאַחַד, בְּעִי לִיה לְאִמְלָכָא לְקַדְשָׁא בְרִיף הוּא לְעִילָא וְתַתָּא, וְלְאַרְבַּע סְטָרִין דְעַלְמָא, וְהֵינּוּ אַחַד.

אָמַר רַבִּי חֲזִיקִיָּה, כָּתוּב (שיר ב) עַל הָרִי כְּתֹר, וְכָתוּב (שם ח) עַל הָרִי בְּשָׁמַיִם. מִי הֵם הָרִי בְּשָׁמַיִם? אֵלִין שֵׁשֶׁת הַבְּנִים שֶׁל לָאָה שְׂכּוּלִילִים

אָמַר רַבִּי חֲזִיקִיָּה, כְּתִיב, (שיר השירים ב) עַל הָרִי

כְּתֹר, וְכָתִיב, (שיר השירים ח) עַל

עַל הָרִי

ששה אחרים, והם שנים עשר, והם ששה, משום שכל אחד כלול בתבונה, ולא על ידיהם, לקיים (תהלים קי) אם הבנים שמחה הללויה.

ועל כן כתוב לא תקח האם על הבנים, משום שהוא העולם הנסתר ולא הנגלה, ועל כן שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך, משום שהוא העולם שנסתר ולא התגלה כלל.

ואת הבנים תקח לך, היינו שכתוב כי שאל נא לימים ראשונים וגו' ולמקצה השמים ועד קצה השמים. וכל אלו נקראים הרי בשמים. מכאן ולמטה נקראו הרי בתר, שכתוב ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים, ההרים של הפרוד.

אמר רבי ייסא, בני השפחות קשרו קשרים, ארבעה קשרים שהצטרכו לתקון. ואמר רבי אלעזר, שמשום כך יוצאים החנוצה אותם הקשרים. ואף על גב שכלם אחד, ומכאן והלאה כלם אחד, בדרך ישרה, ועל כן כל השבטים עולים בעדות למעלה. זהו שכתוב (תהלים כב) ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להודות לשם ה'.

ואמר רבי אלעזר, כתוב ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף וגו'. מה ראה יעקב ללכת לדרוכו כשנולד יוסף, וטרם שנולד יוסף לא רצה ללכת לדרוכו? אלא הגה פרשוה, שראה שנולד שטנו של עשו.

ובא וראה, יוסף השלים את מקומו אחריו ויוסף זכה לו, שנקרא צדיק, וכאן סיום הגוף, כיון שראה יעקב שששלם הגוף, רצה הגוף ללכת לדרוכו, וסיום הגוף הוא הברית, ועם כל זה

הרי בשמים, מאן אינון הרי בשמים. אלין שית בגין דלאה, דאכללן שית אחרנין, ואינון תריסר, ואינון שית. בגין דכל חד כליל בתבריה, ולא על ידיהו, לקיימא (תהלים קי) אם הבנים שמחה הללויה.

ועל דא כתיב, (דברים כב) לא תקח האם על הבנים, בגין דאיהו עלמא דאתפסיא, ולא אתגליא, ועל דא (שם) שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך. בגין דאיהו עלמא דאתפסיא, ולא אתגליא כלל.

ואת הבנים תקח לך, היינו דכתיב, (דברים ד) כי שאל נא לימים ראשונים וגו' (שם) ולמקצה השמים ועד קצה השמים. וכל הני, אקרוין הרי בשמים, מכאן ולתתא אקרוין הרי בתר, דכתיב, (בראשית ב) ומשם יפרד, והיה לארבעה ראשים, טורי דפירודא.

אמר רבי ייסא, בני השפחות קשרו קשרין, ארבע קשרין דאצטריכו לתקונא. ואמר רבי אלעזר, דבגין כך נפקי לבר אינון קשרין, ואף על גב דכלהו חד, ומכאן ולהלאה כלהו חד, באורח מישר. ועל דא, כלהו שבטין סלקין בסהדותא דלעילא, הדא הוא דכתיב, (תהלים כב) ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל להודות לשם ה'.

ואמר רבי אלעזר, כתיב, (בראשית ל) ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף וגו', מה חמא יעקב למיהן לאורחיה, כד אתיליד יוסף, ועד לא אתיליד יוסף לא בעא למיהן לאורחיה. אלא הא אוקמוה, דחמא דאתיליד שטנא דעשו.

והא חזי, יוסף אשלים דוכתייה בתריה ויוסף זכי ליה, דאקרי צדיק,

בנימין השלים את החשבון, שבו נשלמו שנים עשר.

ואם תאמר, וכי לא היה יודע יעקב שעד עכשו לא השתלמו השבטים, אף על גב שגולד יוסף, מה הטעם לא חכה עד שגולד בנימין וישתלמו השבטים? אלא יעקב עשה בחכמה וידע הדבר. אמר, ודאי אם ישתלמו כאן כל השבטים, הנה ידעתי שהתקון של מעלה שרוי עליהם פראוי, ובארץ הזו לא צריכים שישתלמו, אלא בארץ הקדושה.

בא ראה שפך הוא, שכל שנים עשר השבטים הם התקון של העולם התחתון, וכיון שגולד בנימין, מתה רחל, ולקחה את המקום העולם התחתון הנה להתקן בהם, ועל פן לא נולד בנימין אלא בארץ הקדושה. זהו שכתוב ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ פנען בדרך, ושם מתה רחל ונטלה את המקום, העולם התחתון הנה, להתישב בבית שלם. וכל זמן שרחל קימת, העולם התחתון אינו נתקן בהם. מתה רחל - נטלה (ולעלה) הבית בשלמותו.

ואם תאמר, למה לא מתה לאה באותו הזמן? אלא משום שהבית הוא בעולם התחתון והעליון, והכל היו ממנו להתתקן, ולא מן העולם העליון (התחתון), ומשום כך לא מתה באותה שעה. וכל מעשי לאה הם בנסתר, משום שהעולם העליון הוא בנסתר ולא בגלוי, ומשום כך לא נזכרה מיתתה של לאה במיתתה של רחל.

והכא סיומא דגופא. פיון דחמא יעקב, דאשתלים גופא, בעא גופא למהך לאורחיה, וסיומא דגופא הוא ברית. ועם כל דא בנימן אשלים חושבנא, דביה אשתלימו תריסר.

ואי תימא, וכי לא הוה ידע יעקב, דעד כען לא אשתלימו שבטין, אף על גב דאתיליד יוסף, מאי טעמא לא אוריף עד דיתיליד בנימין וישתלימו שבטין. אלא יעקב בחכמתא עבד, ומלה ידע. אמר, ודאי אי אשתלימו הכא כלהו שבטין, הא ידענא דתקונא דלעילא שריא עלייהו כדקא יאות. ובארעא דא, לא ליבעי דישתלימו, אלא בארעא קדישא.

תא חזי, דהכי הוא, דכלהו תריסר שבטין, תקונא דעלמא תתאה נינהו, וכיון דאתיליד בנימין, מיתת רחל, ונטלא דוכתא האי עלמא תתאה, לאתתקנא בהו. ועל דא לא אתיליד בנימין, אלא בארעא קדישא, דדא הוא דכתיב, (בראשית מח) ואני בבואי מפדן מתה עלי רחל בארץ פנען בדרך, ותמן מיתת רחל ונטלא דוכתא, האי עלמא תתאה, לאתישבא בביתא שלימתא, וכל זמנא דרחל קיימא, עלמא תתאה לא אתתקנא בהו, מיתת רחל, נטלא (ד"א ל"ג לעילא) ביתא בשלימו.

ואי תימא, לאה אמאי לא מיתת בההוא זמנא. אלא בגין דביתא בעלמא תתאה (כ"א עלמא) איהו, וכלא מניה הוו לאתתקנא, ולא מעלמא עלאה (כ"א תתאה), ובגין כך לא

מיתת בההיא שעתא. וכל עובדוי דלאה באתפסיא אינון, בגין דעלמא עלאה איהו באתפסיא, ולא בתגליתא, ובגין כך לא אדפר מיתתה דלאה, כמיתתה דרחל.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עֲלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עֲלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עֲלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּהּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

הקדמת מורינו הרב חיים וישראל יע"א על שער ההקדמות

לעסק מאהבה בתקנה הזאת יצאלו ישראל
במחנה קמיני אמן.

שמעו שמעתי נאמת וקניחו הנביא מתענד
וזתומרום במי נפשו באמרו (ויחיה דא): "עד מתי
אראה גם אשמעה קול שופר פי אויל עמי אותי
לא ידעו וגו' ראיתי את הארץ והנה תהו וגו' ראיתי
כל הארץ וקלה לא אעשה וגו' הציאתני רוח בטיני"
לאר פסוקים האלו הנאמרים באמת על ידי יוקמה
הנביא עליו השלום בדרך נבואה על הדור האחרון
וזהו מה שכתוב "עד מתי אראה נבי", הוא הנס
הדגל של המשיח הנזכר בקבלת השפטים (פי
גכ). וזה לשונו: "ייתנו גם דמשיח בן דוד ארזה
רשים עליה למינא, וגם דמשיח בן יוסף, שור
רשים עליה לשיבאלא וגו'. אשמעה קול שופר
זה כפון גלילית העמיד לילות אחר ביאת משיחנו
במחנה קמיני אמן. הנזכר בזהר פירשת תולדות
(פי גכ) וזה לשונו במדרש הגלגל על פסוק
"מונה ירושלים השם" ואחר כך "נהמי ישראל
גם" וזה שאמר הפתוב: "והנה ביום ההוא יתקע
בשופר גדול" וגו' ונתן טעם אל אריותו הפזן "פי
אויל עמי" בלשונו נתנת טעם אל האמור "עד מתי
אראה גם", עכ"ל.

ידעו וקבצטם כל ערך תלמודו כסתרי תורה ובקרת
הדרות אלו האחרונים אשר בקבלת העסק בהם
תבוא הנאמה והתקבחת הרשע" (נצא מתינא נשא

כמה) דבר יקפון מן גלותא וברבתי
וגני ויבא יוצאים ביד רמה, ברי"ש גלי -
ראשי תבות רבי' שימעון בן יוחאי

ובני ישראל יוצאים ביד רמה (שמות יח),
והנצי"ם מבל דינא.
דיארת מותר הקדוש בספרא דא יקפון מן גלותא,
ועו שם שומכאר עוד יותר לשינתגה הספר הזהר
בדא יקפון מן גלותא, וזהו שמרמזו בפסוק ובני
ישראל יוצאים, הינו מן הגלות, הנזכר עליו, ביד
רמה, ותרמנו בריש גלי, ברי"ש ראשי תבות רבי'
שמעון בן יוחאי, גלי, לשינתגה ספרו הקדוש
ספר הזהר אז בדא יקפון מן גלותא, ונבנו. וזהו
מהא אפרים פרשת דשחא.

חטא אדם הראשון שלא עסק בקבלה ולכן גם נשגרו הלווחות

הנה נתבאר במקום אחר הנה כי עוון אדם הראשון
בנין הדעת טוב ונע הוא שלא פחה בתר העסקסס לעני
החיים שהיא תחמת הפקדה, וזהו עצמו עוון הערב
כב האומרים למשה דבר אמה עמנו נשמעה' בנין
הדעת טוב ונע, יאל ידבר עמנו אלמים בן גמות'
בסתרי תורה, כקבלת הטועים קצת בני תורה אשר
בנומנו זה המוציאים שם רע על תחמת האמת
הני עולם, ואומרים שכל מי שמתעסק בה ימות
בקצרות ישנים חס (שילוח, וכן נשגרו הלווחות
הראשונות מסמך דעין חמים ונתנו לעם
מסמך דעין הדעת טוב ונע ונכח אבודא דחנן
בית ראשון נשני, וגלות האחרון הפור ונאריך אשר
אנו פשוטותינו הכבים, עד דיתובן בני ישראל
בגן ובקבא ובשני את השם אלמים לנשירו
ולדעו כרזו תורה, ונדעו את מי הם עובדים, וכו'
הוא מלפס, וברון וכו' לעסק בקבלת האמת כמו
שאמר הפתוב: "ויהרה השם עין ונקתוק" על ידי
המשיח.

וכמו שכתוב בקבלת נשא ברעיא מתינא ופי
(מה) וזה לשונו: ובנין דשיתיו ישראל למטעם
מאילנא דמי' דארהו האי ספר הזהר יקפון ביה מן
גלותא וגו' ואלנא דטוב ונע דארהו אחר ובתור
לא שילט על ישראל יתר וכו' פי אז יהיו כמלאכי
עליו עסקים בתחמת התורה דאצילות ולא
בתורת מטיוריו' מלפשת כמולבשים (ספורים)
עלמינים. עוד אמרו בספר הזהר (תמן ששית) וזה
לשונו: וכמה בני נשא יתפרנסו לתתא מתיה
חבורא דילן דנכא בתראה בסוח יומנא ובגיניה
וקראתם דרור בארץ.

האגלה תבוא כשנעסק בהאבה בתחמת האמת

עוד מקום אחר אמר ליה אלניהו זכרוננו לברכה
לכפי שמעון בן יוחאי וזה לשונו: רבי פפה האדה
את דמהיא חבורא יתפרנסו פפה עלאי עד
דיתגליא לתתא בסוח יומנא ובגיניה "בשבת איש
אל אהותו" וכו'. הרי במכא כי חטא זה החל להיות
מאדם הראשון ועד עתה, ובאשר נשוב בתשובה

כ. אזי לך חיים בעולם הזה ובעולם הבא אלא
קלמוד יקרא ומוקדים עם תחמת הזהר וקבתי
מרו אלמי רב"י, על פי הפקדות מרו אלמי
הרב ישראל בעל שם טוב וז"ע (נצח ספר על
שפת אבות פקדו ד משנה ו)
כא. ובתבתי זה להיות מוקדת לחכמי הדורות
לידע ודורתי שמעתי ויהנעו בשמה ארות, רבות
וקעות גורמים לעולם בהתשילם מעסק רוי
התורה (הקדמת בית דלם וירוח).

כב. מי שלא טעם טעם תחמת האמת כאלו
לא ראה מורות מנימו, ואוי להם לקריות
מעובנה של תורה, והאומר די לי בגלילות אין
לי עסק בנסתרות, טב ליה דלא אכיר בקלאמא
פכבאר פתגונים (תמן מ"ו - ספר הפריה)

כג. כפינו הקדוש הכתוב, כפינו משה חיים
לוצאנו י"ע, פעל ה"מסלת ישרים" (עיה תפן
בישיבתו סדר לפוד מנהל של ניקרא בספר
הזהר הקדוש במשפחות ללא הפסק כל
מעת לעת, וקבע דבר זה כפתנה הראשונה
בישיבתו, וכתב על מצלת הדבר באגרת
לחכמי ישראל גנה השלשון: "את העצה
העוזה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו
טמנו שונאיכם, ונבואי מנה להם לפסח על
זאת ולא יתקדו, פי כב הדבר נעצום מאד...
ד. מצלות העוסק בספר הזהר בקצרה:

- כה. מקרב נאמת ישראל ברחמים.
- כו. מבטל גירות קשות.
- כז. וזהר לטהר ולקדש את נשמתו שתאיר
ותהיר באור נקלא ומזכרה מפל סג ועם דע
שמרפאה לגבור.
- כח. מרחיק מעצמו כל המוקטנים ויצר הרע.
כט. ישמר מוקרים רעים בעולם הנה ובעולם
הבא.

- ל. יצאל מתאות רעות ומפדות רעות.
- לא. הרי הוא בהרגו ומקבל שם השם שיש
בכלו לעשות נסים.
- לב. וזהו לחוות בענע השלם.
- לג. יצא מטמטום חלב ורופא לב האבן ללב
מאיר ומבין.
- לד. וזהו להבין את לפודו ומתקנים בידו.
לה. לפוד בספר הזהר הקדוש עליו נשמט
לפטריו מסגל ביותר לתפן ולשקטם והעלותם
למקומם העליון ולהצילם מפל דינא.
- לו. "כדא הוא רבי שמעון לקסן עליו בששעת
הדקדק", שפכות שילומדים
בספרו של התנא האלקי רבי
שמעון בר יוחאי וז"ע, נשע בכל
הנצרך לנו.

מצלות העוסק בספר הזהר בקצרה:

- ◆ לפוד בספר הזהר הקדוש עליו נשמט לפטריו מסגל
ביותר לתפן נשמתם ולהעלותם למקומם העליון
ולהצילם מפל דינא.
- ◆ כדא הוא רבי שמעון לקסן עליו בששעת הדקדק",
שפכות שילומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון
בר יוחאי וז"ע, נשע בכל הנצרך לנו.
- ◆ תבת "ורפאתיו" עולה בגיטוריא (703) כמנעו שמעון בר
יוחאי (703), פי בכותו נמשכת רפואה לאדם.
ועל ידי זה ישפע שפע רב בכל העולמות, ראשי
תבות רש"י, שיהעסק בתורתו וזה כשעתא דשמיא
לשפע בר ורתי ומשמי.
- ◆ מקרב נאלת ישראל ברחמים.
- ◆ מבטל גירות קשות.
- ◆ וזהו לטהר ולקדש את נשמתו שתאיר ותהיר באור
נקלא ומזכרה מפל סג ועם דע שמרפאה לגבור.
- ◆ מרחיק מעצמו כל המוקטנים ויצר הרע.
- ◆ ישמר מוקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא.
- ◆ יצאל מתאות רעות ומפדות רעות.
- ◆ הרי הוא בהרגו ומקבל את השם שיש בכחו לעשות
נסים.
- ◆ וזהו לחוות בענע השם.
- ◆ יצא מטמטום חלב ורופא לב האבן ללב מאיר ומבין.
- ◆ וזהו להבין את לפודו ומתקנים בידו.